

רע"פ 5350/15 - סוהיל זועבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5350/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

סוהיל זועבי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של המשפט המחוזי
מרכז-לוד, מיום 12.7.2015, בעפ"ת 46416-05-15,
שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש:

עו"ד מארון אבו נסאר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 46416-05-15, מיום 12.7.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפ"ל 3632-08-14, מיום 17.5.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. כעולה מכתב האישום, ביום 27.11.2013, בשעה 00:48 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכב מסוג "שברולט", בכביש 431 לכיוון מערב, בישוב מודיעין, כשהוא במצב של שכרות. שכרותו של המבקש נקבעה, כך על-פי כתב האישום, על בסיס דגימת שתן שניטלה ממנו, במסגרתה נמצא תוצר חילוף חומרים של החומר הפעיל בסם מסוכן מסוג "קנביס".
3. המבקש לא התייצב לדיון שנערך בעניינו בבית המשפט לתעבורה, ביום 3.11.2014. משכך, ניתן על-ידי בית המשפט לתעבורה פסק דין בהיעדרו של המבקש, במסגרתו הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בגזר דין, אשר ניתן באותו מועד, החליט בית המשפט לתעבורה לפסול את רישיון הנהיגה של המבקש לתקופה של 24 חודשים. עוד הושתו על המבקש 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים; וקנס כספי בסך ₪ 10,000 או 100 ימי מאסר תמורתם.
4. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, במסגרתה נטען כי "בהיסח הדעת הוא לא התייצב לדיון הקבוע ליום 3.11.2014, וזאת ללא כל כוונה מלהשתמש מהליך שיפוטי". המבקש הוסיף וטען, כי השוטרים אשר עיכבו אותו לבדיקת השכרות (להלן: השוטרים) "הפרו באופן בוטה את הוראות דיני החיפוש ואת הנהלים אשר נקבעו מתוקפן, ופעלו באופן חסר הגינות". לשיטתו של המבקש, הסכמתו לעריכת בדיקת השתן לא היתה הסכמה "מדעת", שכן השוטרים לא הקריאו בפניו את זכויותיו, טרם ביצע הבדיקה. עוד נטען, כי נשללה מהמבקש זכותו להליך הוגן, באשר לא הובהר בפניו כי הוא רשאי להיוועץ עם עורך דין טרם החיפוש, וכי עומדת לו הזכות להימנע מהפללה עצמית.
- יצוין, כי ביום 26.4.2015, הפקיד המבקש את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה, כתנאי לקיום הדיון בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בעניינו.
5. בהחלטה, מיום 17.5.2015, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש לביטול פסק הדין, בקובעו כי "המבקש הודה בבקשתו ובתצהירו, כי ידע על מועד הדיון אלא שעקב טעות לא התייצב, וכידוע טעות אינה 'סיבה מוצדקת' לאי התייצבות לדיון". אשר לטענותיו של המבקש בנוגע למחדלי השוטרים אשר עיכבו אותו לבדיקה, קבע בית המשפט לתעבורה כי אין בטענה זו ממש. לשיטתו של בית המשפט לתעבורה, עיון בסעיף 3 לדו"ח הפעולה של השוטרים (להלן: דו"ח הפעולה) מלמד, כי המבקש נשאל על-ידי השוטרים האם הוא צריך סמים עובר לנהיגתו והשיב בחיוב, ובנוסף עיניו של המבקש נראו אדומות. די בכך, לגישתו של בית המשפט לתעבורה, "כדי לעורר בלבו של שוטר 'חשד סביר' כי הנהג שלפניו נוהג בשכרות, תחת השפעת סמים, ולפיכך רשאי היה ואף מחוייב, לדרוש מאותו נהג לבצע בדיקה לאיתור סמים בגופו". בית המשפט לתעבורה הדגיש, בהקשר לכך, כי מדו"ח הפעולה עולה שהמבקש קיבל הסבר על אודות הבדיקה הנדרשת, הסכים לביצועה, "ואף אישר בחתימת ידו את דבר הסכמתו לאחר קבלת ההסבר".
6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו על החלטה זו, כמו גם על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה. לאחר שהאזין לטיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, כאשר אף "לא התבקשה תגובת המשיבה". נקבע, כי המבקש לא התייצב לדיון בעניינו "בהיסח הדעת", ולכן "היה לו יומו בבית המשפט". בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי כי לא ניתן על-ידי המבקש טעם ממשי כלשהו המצביע על עיוות דין שנגרם לו. אשר לערעורו של המבקש על חומרת העונש אשר הושת עליו, נקבע כי העונש מידתי וראוי, ותקופת הפסילה הינה בהתאם לתקופת המינימום הקבועה בחוק.

הבקשה לרשות ערעור

7. ביום 4.8.2015, הגיש המבקש את הבקשה לרשות ערעור שלפניי, במסגרתה טען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם מטענות המבקש בהודעת הערעור בעניין סיכוייה הגבוהים בהוכחת חפותו מאשמה". לטענת המבקש, האינטרס הציבורי "מחייב" ליתן לו להשמיע טענותיו בפני בית המשפט, בפרט כאשר הוא עודנו מכחיש את כל המיוחס לו. המבקש הוסיף וטען, כי בית המשפט המחוזי נפל לכלל שגגה "כאשר נתן את החלטתו אף מבלי שנדרש לתגובת המשיבה [...] שמא היתה מסכימה להקלה ו/או לקבל את הערעור". בהמשך, חזר המבקש על הטענות אותן העלה בהודעת הערעור אותה הגיש לבית המשפט המחוזי. בין היתר טען המבקש, כי השוטרים הפרו את חובתם על-פי הדין להקריא לו את זכויותיו. עוד נטען, כי הסכמתו של המבקש לעריכת בדיקת השכרות לא "התגבשה באופן מלא וברור". לבסוף, נטען בבקשה כי יש מקום להקל בעונשו של המבקש, שכן בעונש זה משתקפת "חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת".

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, התבקשתי להורות על עיכוב ביצוע עונש פסילת רשיון הנהיגה של המבקש, ולכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

8. הלכה היא, כי מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמור למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר עולה חשש מפני עיוות דין חמור או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 5177/15 פרץ נ' בטיטו (4.8.2015); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015); רע"פ 4987/15 סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל (19.7.2015)). לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי היא אינה עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, ומטעם זה, כשלעצמו, דינה להידחות.

9. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. בהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: עניין איטליא), על מנת להיעתר לבקשתו של נאשם לבטל פסק דין אשר ניתן בהיעדרו, "ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש", על הנאשם להראות כי קיים טעם של ממש המצדיק את אי-התייבבותו לדיון. נקבע, בהקשר זה, כי "שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם ארעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון" (עניין איטליא; ראו גם: רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (8.6.2015); רע"פ 4695/15 אבו סלאח נ' מדינת ישראל (16.7.2015)). בענייננו, המבקש לא סיפק טעם כלשהו להיעדרותו מן הדיון שנערך בעניינו, ביום 3.11.2014, והסברו, לפיו "בהיסח הדעת הוא לא התייצב לדיון", אינו יכול להתקבל.

עוד אציין, כי הנני תמים דעים עם הערכאות הקודמות כי המבקש לא הצביע על כל עיוות דין שייגרם לו מאי-ביטולו של פסק הדין שניתן בעניינו. בזו אחר זו, דחו הערכאות הקודמות את טענותיו של המבקש על המחדלים שנפלו, לכאורה, בהתנהלותם של השוטרים, ואינני מוצא כל הצדקה להתערב בקביעותיהם בהקשר לכך. השוטרים סימנו בדו"ח הפעולה, כי "דרשתי מהנהג הנ"ל את הסכמתו לתת דגימת שתן והסברתי לו כי מטרת נטילת הדגימה הינה לשם איתור סמים או תוצרי חילוף חומרים של סמים בגופו". בנוסף, סימנו השוטרים כי הסבירו למבקש את מטרת הבדיקה

ומשמעויותיה, ובסמוך לסימון זה, מופיעה חתימתו של המבקש, לצד שמו ומספר תעודת הזהות שלו. על-כן, ניכר כי לא דבק כל פגם בהתנהלות השוטרים, ובדין דחו הערכאות הקודמות את טענותיו אלו של המבקש.

אשר לעונשו של המבקש, די לי בכך שמדובר בעונש הפסילה המינימלי הקבוע בחוק כדי לדחות את השגותיו של המבקש בהקשר זה.

10. הבקשה נדחית, אפוא.

לפיכך, מתייטר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה של המבקש.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ה (9.8.2015).

ש ו פ ט
